

New York Timesi bestsellerite autor

ROBYN CARR

TEEKOND UUTE VÕIMALUSTENI

Viies raamat

Originaali tiitel:
Robyn Carr
Second Chance Pass
2009

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ketlin Tamm
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2009 by Robyn Carr
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E04358219
ISBN 978-9949-82-400-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

See romaan on pühendatud minu toimetajale
ja sõbrale Valerie Grayle.

Sinu pühendumus ja toetus on muutnud kõik võimalikuks.

Sinu andunud töötamine on teinud kõik paremaks.

Sinu poolehoid on muutnud kõik meeldivamaks.

PROLOOG

Pärast ligi kuut kuud Neitsijõel oli Paul Haggerty viimaks tagasi Grants Passis ja tema südames oli valu, millest ta ei suutnud kuidagi vabaneda. Möödunud kuus kuud olid olnud täielik põrgu.

Paul oli läinud Neitsijõele sügisel, et aidata Jack Sheridanile uut maja ehitada. Tema üllatuseks elas Neitsijõel Vanessa Rutledge koos isa ja noorema vennaga ning naise abikaasa Matt viibis Iraagis väe-teenistuses. Vanessa ootas Matti last ja oli kaunim kui eales varem. Naise nägemine tuletas Paulile meelde sügavaid tundeid, mida ta oli kogunud juba sestpeale, kui Vanessaga aastaid tagasi esimest korda kohtus. Ent naine oli abiellunud Pauli parima sõbraga. Pärast seda oli elu möödunud justkui linnutiivul.

Veidi enne lapse sündi oli peetud videokõne Mattiga. Kõne oli organiseeritud peamiselt Matti ja Vanni pärast, kes polnud teineteist juba kuus kuud näinud. Kõik teised said lihtsalt võimaluse korraks „tšau“ öelda ja kui tuli Pauli kord, oli Matt talle öelnud: „Kui mul peaks siin kehvasti minema, siis hoolitse Vanni eest.“

Rohkem viltu polekski saanud vedada. Matt hukkus detsembri esimesel nädalal Bagdadis toimunud plahvatuses. See oli kohutav aeg ja Vanni kutsus Pauli kuni lapse sündimiseni – kaheks kuuks – enda juurde elama. Mõistagi oli Paul nõus ja hoidis end kogu selle aja vaos, et Vanni saaks temale toetuda. Ent salajane armastus Vanni vastu ja lein parima sõbra pärast närisid teda elusast peast.

Paul oli arvanud, et koju Grants Passi naasmine leevendab valu või vähemalt juhib mõtted kõrvale, kuid pinge aina kasvas. Kui ta end koos oma firma ehitajatega maani täis jõi, lisandus südamevalule ka laastav peavalu. Ta tundis end nagu laip, kes veeretab päevi õhtusse ainult selleks, et öösel unetuna väherda.

Pikemalt mõtlemata helistas ta naisele, kellega oli paar korda väljas käinud. Terri. Paul soovis mõelda kellelegi, kes polnud tema isiklikus draamas osaline. Terri kasuks rääkis asjaolu, et nende senine suhtlus

oli olnud vaba: ei mingit klammerdumist ega ootusi. Pealegi ajas naine teda naerma. Terri oli lihtsalt üks kena noor naine, kakskümmend üheksa aastat vana. Võrdluseks: Paul oli kolmkümmend kuus. Terri oli ainuke naine, kellega ta oli paari aasta jooksul väljas käinud, ja temagagi polnud ta juba kuus kuud suhelnud. Paul pidanuks sellest järel-dusi tegema, kuid polnud sellele tähelepanu pööranud.

Ta alustas jutuaajamist sõnadega: „Hei, Terri, pole ammu suhelnud.“ Ta kutsus naise õhtusöögile, kuid esmalt uuris, ega too suhtes pole – ta ei tahtnud Terri elu keerulisemaks muuta.

Selle peale puhkes naine naerma. „Soovin, et oleksin,“ nentis ta. „Mul ei ole kallimat, Paul. Tegelikult pole ma viimastel kuudel pea-aegu üldse väljas käinud. Lähme kuhugi vaiksesse ja tagasihoidlikku kohta, viime teineteist oma eludega kurssi.“ Just säärast vastust oligi Paul oodanud ja ta oli selle eest väga tänulik.

Ta helistas uksekella ja kui Terri korteriuukse avas, taipas Paul, et on unustanud, kui kenake too oli. Lühikest kasvu, õlgadeni ulatuvate tumepruunide juuste ja suurte silmadega naine kinkis talle särava seksika naeratuse, mis oli juba aasta tagasi Pauli pilku köitnud. Terri naeris talle omase metsikusega ja viskus Paulile kaela. „Issand, kui hea on sind näha! Kibelen juba teada saama, miks sa nii pikkadeks kuudeks ära kadusid!“

„Kuule, kas sa Rosat mäletad? Toda Mehhiko urgast? Mis sa arvad, kui läheksime sinna?“

„Meelsasti,“ vastas naine.

Restorani poole sõites jõllitas Paul enda ette, lõug krampis. Ta trum-meldas sõrmedega vastu rooli ja niheles istmel. *Võib-olla polnudki see hea mõte*, mõtles ta. Kui nad uksest sisse astusid, osutas Terri varjulise nurgalaua poole ja ütles: „Lähme sinna.“ Kui nad olid istet võtnud, lausus naine: „Sa pole kuigi jutukas tüüp, Paul, aga ma näen, et sinuga on midagi lahti.“

„Jõudsin äsja Californiast tagasi. Pean alles siinse eluga kohanema.“

Terri raputas pead. „Ei, asi pole ainult selles. Sa oled endast väljas ja närviline. Ma ei tahtnud midagi öelda, aga sul on silmad aukus, nagu ei saaks sa öösiti magada. Kuna ma pole sinust ammu kuulnud, ei saa asi olla minus. Sa käitud nii, nagu oleksid äsja vanglast vabanenud. Lase tulla, ma olen hea kuulaja.“

Rohkem polnud vajagi. Paul tellis endale õlle ja Terrile klaasi veini ning rääkis suu puhtaks. Tema parim sõber oli surnud. Parima sõbra naine ootas last. Ja tema oli pidanud juures olema ning naist toetama.

„Issand jumal!“ vangutas Terri pead. „Sa oleksid võinud mulle helistada. Kujutan ette, kui jube on midagi sellist läbi elada, ilma et saaksid sellest kellegagi rääkida.“

„Tunnen end nagu tõbras, et sulle praegu kogu solgi kaela valasin,“ tunnistas Paul.

„Ah, jäta järele. Ma olen plika, plikad räägivad sageli omavahel kurbadest sündmustest ja südamevalust. Kõik halb, mis su seest välja ei pääse, söövitab sinusse augu.“

„Täpselt selline tunne mul ongi,“ möönis Paul. „Nagu oleksin hapet neelanud. Saime Mattiga juba põhikoolis sõpradeks. Mul on kaks venda, aga kuna Matt oli oma peres ainuke laps, veetis ta minu juures rohkem aega kui kodus. Me teenisime koos mereväes – tema jäi tegevteenistusse, mina läksin reservi. Mulle tundub, et minu ema ja isa olid tema surmast niisama vapustatud kui mina. Aga Matti naine... Oi, Terri! Ma pole eales varem midagi nii valusat näinud. Ta pidi varsti nende esimese lapse sünnitama, kuid aina nuttis nõrkemiseni. Mul ei jäänud üle muud kui teda käte vahel hoida. Veelgi raskem oli see, kui Vanni öösiti voodis nuuksus.“

Terri küünitas Pauli käe poole. „Paul...“

Paul hoidis naise käest ja jätkas: „Kui laps sündis, vajas Vanni mind enda kõrvale. Arvatavasti sellepärast, et Matt ei saanud seal olla. See on ühtaegu mu elu kõige hullem ja parim kogemus – olla beebi sündimise tunnistajaks. Mul oli väga uhke tunne Matti beebit süles hoida.“ Ta pööras pilgu mujale ja pilgutab tundeliselt silmi. „Hauakivile graveeriti „Matt Rutledge, armastatud abikaasa, isa, vend, poeg, sõber“. Venna all peeti silmas mind, sest me olime relvavennad. Mul pole üldse tunnet, et ta on läinud. Aga teda pole enam ja ma ei suuda sellest üle saada. Ja kui juba mina niiviisi tunnen, siis peab vaene Vanni olema täiesti murtud.“

Samal hetkel toodi toit lauale, kuid nad ei söönud palju. Paul tellis veel ühe õlle ja jutustas Terrile lugusid sellest, kuidas oli koos Mattiga suureks sirgunud, jalgpalli mänginud, vanemate autoga kihutanud,

edutult tüdrukuid lantinud ja pärast kaht kolledžiaastat merejalaväkke astunud, mille peale Matti vanemad täielikult ja pööraselt peast segi läksid. „Minu vanemad polnud ka rõõmsad, kuid Matti omad läksid lausa arust ära. Matti ema oli kindel, et see oli minu idee, kuid tegelikult kibeles just Matt mereväkke. Punkt. Mina läksin temaga kaasa, sest ma ei tahtnud, et ta peaks seal üksi olema. Või ei tahtnud ma üksi maha jääda. Mu ema ütles, et oleme nagu Siiami kaksikud.“

Taldrikud viidi minema ja nad istusid veidi aega kohvitassi taga, kuni Paul jätkas meenutamist. Nad olid istunud nurgalauas peaaegu kaks tundi.

„Ma ei ole kedagi nii lähedast kaotanud,“ tunnistas Terri, silmad veekalkvel. „Ma ei kujuta ette, kui raske see võib olla. Oleksid pidanud mulle helistama, Paul. Sa poleks pidanud seda üksi, ilma toetuseta läbi elama.“

Paul pigistas naise kätt. „Ma ei helistanud praegu selleks, et kogu seda kupatust sulle kaela valada. Vähemalt mitte teadlikult. Lootsin, et aitad veidi mu mõtteid kõrvale juhtida. Rääkimine kellegagi, kes ei ole asjaga seotud, aitab samuti,“ möönis ta. „Terve Neitsijõe kamp on muserdatud: Vanni, tema isa ja väike vend. Ma ei saanud hetkekski lõõgastuda. Isegi mitte oma kodus – ema puhkeb iga kord nutma, kui keegi Matti nime mainib.“

„Sul on kindlasti tunne, et plahvatad,“ oletas Terri.

„Tead, mida ma soovin?“ kostis Paul. „Ma tean, et see on jabur, aga soovin, et oleksin hukkunud koos temaga. Või et mina oleksin olnud tema asemel.“

Terri raputas pead. „Ei. Jumala eest, ei!“

„Tal on perekond. Ta peaks nende juures olema. Sa ei kujuta ette, missugune mees ta oli – lojaalsuse elav kehastus. Ma võisin alati Mattile loota.“

„Temagi lootis sinule. Ta palus sul oma naise eest hoolitseda...“

„Seda poleks ta pidanud paluma.“

„Paul, sa tegid Matti heaks seda, mida temagi oleks sinu heaks teinud.“

Paul vajus viivuks mõttesse ja taipas, et naine, kellega ta on mõne korra väljas käinud, paar korda maganud ja kokku leppinud, et nad jäävad „kaisusõpradeks“, pakub talle teatavat lohutust ja mõistmist.

„Jään sulle tänu võlgu, Terri,“ lausus ta. „Mul polnud aimugi, kui hädasti mul oli tarvis sellest kellegagi rääkida.“

Terri naeratas. „Mehed,“ kohmas ta pead vangutades. „Teie külma-verelisuus põhjustab sedehyäireid. Ja migreene.“

Paul naeratas ja tundis end peaaegu inimlikult. „Mul pole kunagi migreeni olnud, aga mulle tundub, et mu peavalu hakkab järele andma. Esimest korda üle pika aja.“

„Vaata ringi,“ ütles Terri. „Peale meie on siin veel üksainuke paar ja nad söövad. Kaome siit, enne kui toole hakatakse laudadele tõstma ja põrandat pesema.“

„Jah,“ oli Paul päri. „Olen sind piisavalt kiusanud. Aitäh, et mind ära kuulasid.“

Kui Paul oli Terri teise korruse korteri ukse taha saatnud, pöördus naine tema poole ja küsis: „Kas tahaksid sisse tulla?“

Paul raputas pead. Terri oli täna õhtul tema heaks palju teinud, andes talle võimaluse end välja elada. Ta ei kavatsenud seda kurjasti kasutada. „Ei, tänan pakkumast.“

Naine naeratas ja tiris ta kättpidi korterisse. „Ma ei peaks tulema,“ korras Paul juba vaiksemalt. Kui uks oli sulgunud, leidis ta oma käed naise pihalt ja huuled tema suult. Täpselt samamoodi nagu eelmisel korral tõusis Terri kikärvule, põimis käed mehe kaela ümber ja liibus tema vastu.

„Ei,“ mõmises Paul naise huulte vastas. „Olen omadega läbi. Saada mind ära.“

Naine surus end tema vastu ja lükkas tema huuled keelega paokile. „Ma ei tahaks seda teha.“

Ja Paul oligi kadunud. Tema aju lihtsalt tardus. Tal puudus otsustusvõime ja tahtejõud. Temas tukslesid iha, valu ja tänulikkus. Ta oli üle mitme kuu esimest korda murekoormast vabanenud ja ikka veel nõrk. Ei möödunud minutitki, kui ta oli juba Terri diivanile lükanud, et teda suudelda, puudutada ja kuulda ütlemas: jah, jah, jah, jah.

Enne käe libistamist naise kampsuni alla tabas Pauli üürrike kainusehetk. „Terri, see pole hea mõte... Ma ei helistanud sulle sellepärast... See polnud mul planeeritud...“